

בעוה"ש"ת

קונטרס

די וועג ארויס

ווי עס ווערט ערקלערט: אז דורכן אמת'ן צדיק וואס קלערנט אויס צו "רעדן צום באשעפער" טרעפט א מענטש 'די וועג ארויס' פון אלע זיינע צרות, און ער קען קומטל ויין אלע שילעכטע גוררות, און ער דערשרעקט זיך שוין נישט פון נארנישט, און פון קיינעם נישט.

פארנעקערנט דורך

פּבּוּד קדוּשֶׁת הַרֵב הַצַּדִּיק מוֹהְרָא"ש וו"ע

גַּיַל שְׁשִׁי תַצְנָה תִּשְׁע"ד

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורנו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי ברסלב - נוא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

יודישעלם

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפסע ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

די ןועג אַרויס

.א

דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוהר״ן חלק א, סימן רטו):
עס איז דא פיר און צוואנציג סארט 'פּדיונות', ווייל עס
איז פארהאנען פיר און צוואנציג בתי דינים, און אַקעגן
יעדע בית-דין דארף מען מאכן אן אנדערע מין פּדיון, כּדי
ממתיק צו זיין דעם דין וואס איז דא ביי יענע בית-דין,
וועגן דעם העלפּט נישט יעדעס מאל די פּדיון וואס מען
מאכט, ווייל נישט יעדער ווייסט די פיר צוואנציג סארט
פּדיונות, און אפילו איינער וואס ווייסט יא, מאכט ער
אַבער נישט אַלע.

די ןועג אַרויס

אַבער דאָך איז דא אײן פּדיון ןוואס דאס נעמט אַרײן
 אין זײַך אַלע פּיר און צװאַנצײג פּתי דינים, און אז מען
 קומט אָן צו דעם פּדיון, קען מען מבטל זײן אַלע
 שְׁלֵעכְטֵס, און ממתיק זײן אַלע דינים.

און צו מאכן דעם גרויסן פּדיון דארף מען אן עת רצון,
 צום בײשפּיל שְׁבַת בײ מנחה, און דער פּדיון קען נאר
 מאכן דער גרעסטער צדיק פונעם דור [חד בּדרא] (ועײן
 שיחות הַר"ן סימן קעה), און אמאל קען אפילו דער 'חד בּדרא'
 אויף נישט פועל'ן מיט דעם פּדיון, ווייל מען נוצט דאס
 אין הימל פאר אַנדערע צוועקן: צו מאכן גרים, און מבטל
 זײן עבודה זרה ןוואס ברענגט די גרעסטע דין און חרון אַף
 רחמנא לצלן אויף דער ןועלט.

און דאס איז געווען די ארבעט פון משה רבינו בּמשך
 זײן גאַנץ לעבן - און אפילו נאכדעם ןוואס ער איז שוין
 נפטר געווארן - ממתיק צו זײן אַלע דינים פון אײדישע
 קינדער, דערפאר האט ער פּרובירט מקרב צו זײן די ערב
 רב און מאכן פון זײ גרים, און ןועגן דעם ליגט ער אויף

די ןועג ארויס

ה

אקעגן די עבודה זרה פון פעור, אזוי ווי חז"ל זאגן (ליקוט תהלים רמז תרל"ז): ןוען די בעל פעור מאכט זיך אויף דאס מויל צו רעדן שלעכטס אויף אידישע קינדער, פארשטאפט ער זיי דאס מויל (ענין ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ד).

לייגט דער הייליגער רבי צו, אז משה רבינו שטייט צווישן שמד און רצון, [שמד' באטרעפט: דריי הונדערט פיר און פערציג; רצון' באטרעפט: דריי הונדערט זעקס און פערציג; משה' באטרעפט: דריי הונדערט פונעף און פערציג]; ווייל משה האט אזא גרויסע כח, אז ער קען איבערדרייען אפילו פון שמד צום גרעסטן רצון צום אייבערשטן.

ב.

מען קען פארשטיין די ווערטער וואס דער הייליגער רבי זאגט, אזוי ווי מען זעהט עס בגשמיות' ביי די גוי'אישע געריכט להבדיל, אויב איינער האט א שווערע קארט קעיס', נעמט ער א לויער, וואס דער לויער איז

געלעָרנט און ןוויסט ווי אזוי צו רעדן ביים געריכט, ער פֿרובירט גערעכט צו מאַכן דעם מענטש, אָדער כאַטשיג גרינגער מאַכן די עבירה ןואס ער האט געטוהן.

אָבער אפילו עס איז נישט געלונגען צו פֿארטיידיגן דעם מענטש ביי 'דעם' געריכט הויז, קען מען נאָכדעם גיין צו אַ העכערע סאַרט געריכט הויז, אזוי קען מען אלץ גיין פון איין קאַרט צום אַנדערן, ביז מען קומט אָן צום העכסטן געריכט [סופֿרים קאַרט], ןואס דאַרט קאַסט אָפֿ גאר אַסאַך געלט פֿאַר אַ לויפֿער, אָבער מען קען דאַרטן פֿועלן.

די זעלבע זאַך איז להבדיל ביי אַ אידישן 'בית דין' אז אַ מענטש האט געזינדיגט רחמנא לצלן און זיך פֿאַרפֿלאַנטערט מיט איינעם, און יענער רופֿט אים צו 'דין תּוֹרָה', מוז ער האָבן אַ גוטן 'טוען' ןואס זאַל טענה'ן פֿאַר אים ביים בית-דין בשעת דעם דין תּוֹרָה, ןוייל אויב נישט, קומט דער קעגנער מיט זיין געשליפענעם צינגל, און רעדט איין אַ גאַנצע בלבלול ןואס ער האט אויסגעטראָפֿן

אָקעגן דיר, און בית-דין גלייבט אים ליידער, ווייל אז דו רעדסט נישט און דו שווייגסט, איז אזוי ווי דו ביסט מודה [שתיקה כהודאה], אָבער אז דו האסט א טוען, אפילו יענער שרייט: ביזט מיר שילדיג צען טויזענט דאלער, און דו ווילסט מיר נישט צוריק געבן! טענה'ט דער 'טוען' פאר דיר גלייך צוריק: דו ליגענער איינער! עס פאנגט זיך נישט אן! די מעשה איז געווען אינגאנצן אנדערש וכו'. ממילא גייט ער ארויס זפאי.

ג.

דאס איז א 'מוסר השכל' אויף די ענגן פון 'תפלה', אז א איד דארף קומען און מתפלל זיין צום באשעפער, און זיך נישט לאזן פון די אלע וואס זענען מקטרג אויף אים, און רעדן אן פארן אייבערשטן אלע מיני שלעכטס קעגן אים, נאר טענה'ן מיטן אייבערשטן, און זיך פארענטפערן אויף אלע מיני וועגן, און אויב דער מענטש איז שטארק און לאזט זיך נישט, הייבט בית-דין אויף די הענט, און זיי זאגן: גייטס צו א העכערן בית דין. און אזוי איז מען אים

דן יעדעס מאל אין א העכערע משפט, ביז מען קומט אן צום העכסטן בית דין, וואס דארט זענען די בית דין גאר גרויסע צדיקים, וואס קענען דן זיין יעדן מענטש 'לפף זכות', אזוי ווי עס ווערט געברענגט (זיין חכמת הנפש להרוקח, דף כז), אז די בית דין של מעלה זענען צדיקים וואס זענען דא אויף דער וועלט און זיי פארשטייען די שוועריקייט פונעם דור.

עס איז באוואוסט פון צדיקים (זיין צמח דוד לקוטים, תפלה), אז איין צייט איז געווען דער 'ראש בית דין' אין הימל דער הייליגער רבי ר' מעכיל זלאטשובער זכותו יגן עלינו, אבער מען האט אים אפגעזאגט דערפון, ווייל ער האט צופיל מחמיר געווען.¹

---

¹ ער איז געווען מוראדיג הייליג און אפגעהיטן מיט די 'ברית קודש', און ווי באוואוסט זענען זיי געווען 'נוטרי הברית' צוויי און דרייסיג דורות, דערפאר האט ער זייער מחמיר געווען אויף דעם חטא, קומט אויס אז ער וועט מאכן חס ושלום א סוף פון כלל ישראל, ווייל ווער קען דען זאגן אז ער איז גיין פון די עבירה? !

די וועג ארויס

ט

דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ז): ווער קען זיין א מנהיג? ! נאר ווער עס איז א רחמן, ער פארשטייט די צער און ווייטאג פון אידישע קינדער, און ער האט רחמנות אויף זיי, און ער שלעפט זיי ארויס פון זייערע עבירות אין וואס זיי זענען אריינגעפאלן.

און נאר משה רבינו איז געווען אזא מנהיג, אזוי ווי מיר זעהען בשעת די אידן האבן געזינדיגט מיטן חטא העגל, וואס דאס איז געווען די ערגסטע עבירה אזוי ווי 'שמד', ווייל מען האט געדינט עבודה זרה, און דער אייבערשטער האט געזאגט (שמות לב, י): איך גיי חלילה יעדן אויסמעקן. האט זיך משה רבינו איינגע'עקשנט און גע'טענה'ט צום אייבערשטן (שם לב, לב): מחני נא - מעק מיר ענדערש אויס, אבער נישט די אידן! אויף האט ער געזאגט (דברים רפה ז, י): זאלן טויענט משה'ס אנוועק געריסן ווערן פון דער וועלט, אבער איין נאגל פון א איד זאל נישט געטשעפעט ווערן! און ער האט זיך מוסר נפש געווען פאר כלל ישראל.

די וועג ארויס

ווייל מ'שה רבינו האט זיך אזוי שטארק אויסגעארבעט אין 'גילוי אלקות', ביז ער איז געקומען צו אזא מדריגה אז ער קען צוריק ברענגען צום אייבערשטן אפילו איינער וואס האט זיך שוין גע'שמד'ט רחמנא לצלן, און אים אריינברענגען א מורא'דיגע 'רצון' צום אייבערשטן ער זאל גארנישט וועלן נאר דעם באשעפער אליין.

ד.

דער הייליגער רבי האט פארציילט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רז): בשעת די 'פראנקיסטן' האבן זיך רחמנא לצלן גע'שמד'ט, האט דער בעל-שם-הקדוש זכותו יגן עלינו זייער געוויינט און ער האט דאס נישט אויסגעהאלטן; ער האט געזאגט (היכל הברכה דברים, קע"ד ע"ב; ר"ז ע"ב): כל זמן די איברים פון א מענטש זענען נאך מחובר צום גוף האט עס נאך א תקנה, מען קען עס פארעכטן, און עס קען צוריק וואקסן, אבער אז מען האט עס שוין אפגעשניטן פונעם קערפער קען מען שוין גארנישט טוהן. דאס הייסט, ווילאנג א איד האלט זיך אין די ראמען פון אידן,

אפילו ווי אזוי ער קוקט נאר אויס אבער ער טראגט נאך די נאמען 'איד', ער איז אין דעם ראם פון אידן, האט ער נאך א האפענונג און א תקנה, איינמאל אז ער האט זיך גע'שמד'ט רחמנא לצלן, האט ער זיך אינגאנצן אפגעריסן פון אידן, און ער האט שוין נעבעך נישט קיין תקנה (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן מה; חלק א, סימן פ).

דאך זאגט דא דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רטו), אז מ'שה רבנו איז געווען אזוי גרויס אז ער שטייט צווישן 'שמד' און 'רצון', ער קען אויפהייבן א מענטש אפילו פון די נידריגסטע מדרגה אזוי ווי שמד, ביז צו די העכסטע מדרגה וואס דאס איז רצון,² אזוי ווי

² עס איז אמאל אריין געקומען צו מיר א פּרעמדער איד, אפגעשוירן די בארד און פיאות, און ער איז געווען זייער צוקאכט, ער האט פארפירט: ער גייט גיין צום 'גלח' זיך שמד'ן, רחמנא לצלן! נדער איד איז נעבעך דורך זייער א שווערע דורכגאנג, ער איז אמאל אריינגעקומען צו זיך אין שטוב, און ליידער געטראפן דארט א פרומען איד מיט זיין ווייב וכו', און דאס האט אים זייער שטארק צוגראכטן, האב איך אים געזאגט: נו נו... גיי צום גלח! און מען וועט דיר ארויפגאלען אויף א "צלם" אזוי ווי די רוימישע האבן ארויפגעגאנגעלט דעם "אותו האיש" אויפן צלם... ברוך השם די ווערטער האבן גע'פועל'ט, און עס איז געפאלן אויף אים אזא פחד אז ער האט זיך

די ןועג אַרױס

מיר זעהען אז מ'שה רבנו האט מגייר געווען יתרו, און אויף די אידישע קינדער האט ער ארויפגעברענגט אפילו נאכן זינדיגן צו די העכסטע מדריגה; וואס פון דעם קען מען זעהן די גרויסקייט פונעם אמת'ן צדיק וואס ברענגט אריין אין די וועלט די זאך פון תפלה.

ה.

אויפן פסוק (ויקרא כו, מ): וְהִתְוַדּוּ אֶת עֲוֹנֵם - די אידן זאלן זיך 'מתוודה' זיין אויף זייערע עבירות; זאגן חז"ל (תורת פהנים בחקתי): אָמַר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - דער אייבערשטער זאגט: ווי נאר זיי דערציילן מיר אויס זייערע עבירות וואס זיי האבן געטוהן בין איד זיי גלייך מוחל.

אפגעלאזט פון דעם נארישן געדאנק, און דער אייבערשטער האט געהאלפן אז זיי האבן זיך גע'גט, און ער האט נאכאמאל חתונה געהאט און אויפגעשטעלט שיינע דורות.

דער זװער הקדוּשׁ זאָגט (רעיאַ מהימנא פּרשת בא, דף מ ע"ב):
 אפילו ןוען אַ איד איז דורך געפאלן מיט עבירות, אָבער
 אויב קומט ער גלייך צום באַשעפער און ער דערצייילט
 אים אים, און ער ןויינט זיך אױס: רבּונוּ שׁל עולם! אױך
 בין דורך געפאלן, און אױך האב געטוהן דאס און דאס!
 דעמאלטס ןוען דער מקטרג קומט מקטרג זיין,³ טרייבט
 אים דער באַשעפער אַװעק, און זאָגט אים: אױך ןױס
 שׁוין אַלעס! דער איד האט מיר שׁוין אַלעס אױסגעזאָגט!
 ממילא גייט דער סמ"ך מ"ם אַװעק זייער פאַרשעמט מיט
 אַ גרויסע בזיון.

דאס איז די גרויסקייט פון 'התבודדות' - רעדן צום
 אייבערשטן, אָבער דאס איז זייער שׁווער אריין צופרענגן
 אין מענטשן, ןױל צו דעם מוז מען האבן 'אַמונָה', און
 צו אַמונָה מוז מען האבן 'תיקון הברית', (עײן ליקוטי מוהר"ן

---

³ ןױל דער זעלבער זאך הרע ןױס האט אים צוגערעדט צו טוהן אן עבירה און אים
 מקשיל געװען, איז דער מלאך המות ןױס הרגעט אים, און נאכדעם גייט ער און ער
 איז מקטרג אױף אים (בבא בתרא ט"ז ע"א).

חלק א, סימן לא), און ןוער קען דען זאגן אז ער איז ריין פון די עבירה?! ממילא איז אים שווער צו רעדן צום באשעפער, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט אויף (ספר המדות, אות אמונה, סימן כב): הפשע של אדם מכניס כפירה באדם - די עבירות פון א מענטש, ברענגט אין אים אריין כפירות; אז ער גלייבט נישט אז דער באשעפער איז דא און ער הערט אים אויס יעדע ווארט, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סב): באמת אויב א מענטש וואלט געגלייבט אז דער אייבערשטער איז דא, און ער הערט אויס יעדע ווארט וואס ער רעדט, וואלט ער שטענדיג גערעדט צו אים, נאר וויבאלד די אמונה איז נישט גאנץ ביי אים, וועגן דעם איז אים שווער צו רעדן צום באשעפער.

ו.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן צז): ווען א מענטש רעדט צום אייבערשטן אויף אידיש יעדע זאך וואס ער דארף, און ער מאכט זיך אייגענע תפילות,

איז דאס אַסאָך מער ווי די תּפּילױת ןואס מען דאװענט
 יעדן טאג בייים דאװענען, ןוייל דעמאלטס גייט ער אויף
 א נייע ןועג ןואס די מקטרגים ןוייסן נישט, דער הייליגער
 רבי געט דאס צו פארשטיין מיט א משל, צו איינעם ןואס
 טראגט אַסאָך סחורה, אויב פארט ער אויף דעם
 געװענטליכן אויסגעטראטענעם ןועג, ןוייסן שױן די
 גנבים צו לאקערן נאך אים, און אים אפּווארטן
 באהאלטענערהייט, און בארױפען די גאנצע סחורה,
 אבער אז ער גייט דורך א נייע אייגענע אויסגעטראפענע
 ןועג, ןוייסט קיינער נישט פון דעם, ממילא גייט ער רואיג
 דורך מיט די סחורה.

די זעלבע זאך, ביי די געװענטליכע תּפּילױת ןואס אַ
 מענטש דאװענט יעדן טאג, באפאלן אים אלע רוצחים,
 און זיי ןוילן צורױפן זיין דאװענען מיט אלע מיני
 מחשבות זרות, ןואס עס קומען אים אריין ןוקא בייים
 דאװענען (עײן ליקוטי מוהר״ן חלק א, סימן ל), און א מענטש

דארף האָבן מורא'דיגע כוחות ער זאל קענען פֿשוט אינזין
האָבן וואס ער דאווענט⁴, אָבער אז אַ מענטש רעדט צום

⁴וואס דאס ווערט אנגערופן ביים הייליגן רבי'ן 'תפלה בכח', נישט ווי מענטשן
מיינען אז תפלה בכח מיינט, אז מען דארף שרייען אָדער זיך ווארפן ביים דאווענען,
ווייל די שלעכטע מחשבות גייען מיט אפילו ווען מען שרייט און מען ווארפט זיך,
אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן עב): עס איז דא מענטשן
וואס ביים דאווענען קומט זיי די 'צלם' אָקעגן די אויגן, און עס העלפט נישט אפילו
ווען מען שאַקעלט דעם קאפ אָהער און אהין פֿרי צו פארטרייבן די מחשבות, ווייל די
מחשבות גייען ווייטער מיט אָהער און אהין, נאר די עצה איז: נישט צו טראַכטן פון
דעם און זיך נישט וואוסענדיג מאַכן דערפון, נאר ווייטער דאווענען, אפילו עס דאכט
זיך אים אז דער ערל מיטן צלם שטייט קעגן אים, ממילא וועט זיך דאס נאָכדעם
אָפּטוהן פון אים. אָבער דער וואס האט די סארט מחשבות פון כפירות רחמנא לצלן,
איז אים זייער שווער זיך צו היילן, דאך איז אָבער דא פאר יעדע פֿראַבלעם אַ לעזונג,
דערפאר דארף מען גיין צום אַמת'ן גרויסן צדיק, ער זאל אים קענען היילן און געבן
גוטע און פֿראַקטישע עצות ווי אזוי זיך ארויס צוועהן דערפון.

וועגן דעם בשעת אַ מענטש דאווענט האט ער אַ גרויסע מלחמה, און ער דארף האָבן
מורא'דיגע כוחות אינזין צו האָבן וואס ער זאגט, און אויב פֿרובירט ער מיט אַלע
כוחות אינזין צו האָבן, און אפילו עס קומט אים אַריין מחשבות זרות מאַכט ער זיך
נישט צוטוהן, נאר ער גייט ווייטער און ער פֿרובירט ווייטער אינזין צו האָבן, איז ער
גלייך אזוי ווי אַ גבור ביי אַ מלחמה, וואס רייט אויף אַ פֿערד און ער האַלט אַ שווערד
אין האַנט, און רייטענדיג האַקט ער אָפּ איינעם די קאפּ, דעם אַנדערן די האַנט, אַן
אַנדערן די פּיס, אזוי ווי חז"ל זאָגן דאס אויף שְׁכַט גֵד (רש"י דברים לג, כ. בְּשֵׁם תְּרוֹגֵם
יִנְתָּן), די זעלבע זאך, דער מענטש, שניידט אָפּ פון די מחשבות זרות און די קליפות,

אייבערשטן ןואס ער דאַרף מיט זיינע אייגענע ןוערטער און מיט זיין שפּראַך, איז נישט דא ןוער עס זאל דאס שטענן, ווייל די אלע מקטרגים קענען נישט און ווייסן נישט פון די תּפּלות.

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן רכט): אַמאל [פאר די 'אַנשי פּנּסת הגדולה' האבן מתקן געווען די באשטימטע תּפּלות], איז געווען דער עיקר תּפּלה, אז ןוען א איד האט עפּעס געדארפט האבן, האט ער דאס גלייך געבעטן דעם אייבערשטן אויף זיין שפּראַך, אזוי ווי דער רמב"ם ערקלערט דאס (הלכות תּפּלה, פּרק א), נאר אזוי ווי די 'אַנשי פּנּסת הגדולה' [עזרא מיט זיין בית-דין] האבן געזעהן, אז עס ןועט אַמאל קומען א צייט ןוען אידן

דעם א קאפּ, דעם א האנט, דעם א פּיס, און אזוי צוהאקט ער זיי און ער באזיגט זיי (ליקוטי מוה"ר חלק ב, סימן קכב). דער הייליגער שר שלום פון בעלזא זכותו גגן עלינו האט געזאגט: ןוען א איד האט אינזין פון אנהייב דאווענען ביזן סוף די טייטש פונעם דאווענען איז ער זוכה צו רוח הקודש. אבער צו דעם דארף מען האבן די גרעסטע כוחות, און דאס הייסט 'תּפּלה בכח'.

וועלן רחמנא לצלן זיין אין אַ ביטערן גלות, דערפאר האבן זיי מתקן געווען די דריי תפלות⁵, וואס זאל דערהאלטן אידן אין דעם שווערן גלות⁶.

⁵ח"ו"ל (ברכות דף כו ע"ב) האבן א מחלוקת, אקעגן וואס מען האט מתקן געווען די דריי תפילות? איינער זאגט: אקעגן די דריי 'אבות', וואס האבן געדאווענט די דריי תפילות: אברהם - 'שחרית'; יצחק - 'מנחה'; יעקב - 'מעריב'. און איינער זאגט: 'שחרית' און 'מנחה' האט מען מתקן געווען אקעגן דעם 'קרנן תמיד', וואס מען האט מקריב געווען יעדן טאג אין בית המקדש 'צופרי און פארנאכטס', וואס דאס האט מכפר געווען אויף אלע עבירות פון צופרי און ביינאכט, און 'מעריב' אקעגן די 'איברים ופדרים' וואס דאס האט נאך געקענט ברענען א גאנצע נאכט אויפן מזבח.

⁶און מען זעהט טאקע ביז היינט, אז דאס האט דערהאלטן אידישע קינדער ביי אידישקייט, אזוי ווי דער הייליגער רבי טייטשט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ח): מחנה ישראל כמה הוי? תלתא פרסי - ווען א איד דאווענט יעדן טאג די דריי תפילות געפונט ער זיך נאך אין די אידישע מחנה; אפילו ער קוקט אויס וויאזוי ער קוקט נאר אויס, און אפילו אז דאס דאווענען קוקט אויס וויאזוי עס קוקט אויס, אבער ווילאנג ער נעמט צופרי דעם טלית ותפלין, און ער לויפט אין שוהל אריין דאווענען; פארנאכטס - זאגט ער זיך, "ער דארף נאך גיין דאווענען מחנה"; ביינאכט - וועט ער נישט גיין שלאפן ביז ער וועט דאווענען מעריב; נער וועט זיך אפילו שטעלן ביים וואנט דאווענען, אבער ער וועט דאווענען, דאס מאכט אז ער זאל נישט פארגעסן פון באשעפער, און דאס האלט א איד ביי אידישקייט, אבער אויב חלילה וחס מען הייבט אן צו פארפעלן פון די דריי תפילות, דא א מחנה, דא א מעריב, מיטן חשבון: איך וועל שוין זאגן צוויי שמונה עשרה'ס וכו'. דעמאלס הייבט מען אן פארפארן פון אידישקייט רחמנא לצלן.

די ןועג ארויס

ט

קומט דער הייליגער רבי און טוט אויף, אז אפילו היינט ווען מען דאווענט שוין יא די דריי תפלות, פארוואס זאל מען נישט גיין אויפן אלטן וועג, און יעדע זאך בעטן דעם אייבערשטן אויף מאמע לשון [אידיש], וואס דאס איז דער עיקר תפילה מן הדין ? !

ווייל ווען א מענטש רעדט צום אייבערשטן און ער בעהט אויף זיין שפראך וואס ער וויל, האט ער דאך אינזין וואס ער רעדט, און עס איז נישט שייך צו טראכטן עפעס אנדערש, נאר ער ווייסט קלאר אז ער רעדט צום באשעפער און דער באשעפער הערט אים אויס, דערפאר איז דאס זיכער א 'תפלה בכונה', וואס דאס איז די העכסטע זאך, און דאס וועט אים שוין העלפן אויף אויף די געווענליכע תפלות אז ער זאל קענען אינזין האבן, ווייל אז א מענטש געוואוינט זיך צו, אסאך צו רעדן צום באשעפער, רייניגט אים דאס אויס די מח און מחשבה מער און מער, ער זאל קענען שטענדיג שפירן דעם באשעפער, און זיין מיטן באשעפער, ביז נאכדעם איז שוין זיין מח אזוי ריין, אז אפילו ווען ער די דאווענט די

טעגליכע תּפּילות פּון: שַחֲרִית - מְנַחָה - מַעֲרִיב; האט ער שוין אויף אינזין וואס ער זאגט.

דער הייליגער רבי איז אמאל געפארן מיט א בעל-עגלה אויפן וועג צווישן די וועלדער, און עס האט זיך געמאכט א טרעפיק, [זעהט אויס א פערד האט זיך איבערגעדרייט אדער געפּגרט, ממילא האט יעדער געדארפט ווארטן ווילאנג מען וועט אנוועק שלעפן דעם טויטן פערד, אדער אים אויפהייבן און לייגן אין די זייט], דעם רבינ'ס בעל-עגלה איז אבער געווען זייער א געשיקטער, האט ער זיך געמאכט אליינס א נייער וועג צווישן די ביימער, און אזוי האט ער אויסגעלאזט דעם גאנצן פארקער, ביז ער איז צוריק געקומען צום געהעריגן וועג, דארט וואו מען איז שוין נישט געשטאנען.

דער בעל-עגלה האט געמיינט אז דער הייליגער רבי דרימלט, שרייט ער צום הייליגן רבי'ן: רבי! איר זעהן וואס איך האב געטוהן? איך בין אראפ פונעם גראדן

וועג, און איך בין געגאנגען אויף א אומוועג, יעצט בין איך צוריק געקומען צום אלטן וועג !

ווען דער הייליגער רבי האט דאס געהערט, איז ער מוראדיג פארפלאמט געווארן, און ער האט זיך אנגערופן: "איך האב אויף אזוי געטוהן! איך בין אראפ פון וועג, אבער איך בין צוריק געגאנגען צום אלטן וועג פון די אבות הקדושים"; וואס דאס גייט ארויף אויף דער זאך פון "רעדן צום באשעפער".

ז.

קומט אויס אז דער עיקר איז: 'התבודדות', א מענטש זאל רעדן צום באשעפער אויף אידיש און אויף זיין שפראך, מיט א מוראדיגע תמימות און קיין חכמות נאר אזוי ווי א 'אידענע' דאווענט, און בעט מיט איר תמימות: באשעפער, האב אויף מיר רחמנות! און דאס גלייכן. אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן לג): די וועלט מיינט אז אמונה איז א קלייניקייט, אבער איך זאג אז אמונה איז א זייער גרויסע זאך, און די עיקר אמונה איז

אן חכמות, נאר אזוי ווי א אידענע גלייבט און דאווענט,
און בעט דעם באשעפער יעדע זאך ווי א קינד.

אין דעם לעצטן ראש השנה תקע"א, ווען דער
הייליגער רבי איז שוין זייער נישט געזונט געווען,⁷ און
עס איז דעמאלטס דארט געווען זיין אייניקל ישראל, וואס
ער איז אלט געווען דריי פיר יאר, האט אים דער הייליגער
רבי געבעטן: ישראל!⁸ בעט דעם באשעפער אז איך זאל
זיין געזונט. זאגט ער: זיידע! געב מיר זיין זייגערל. די
הייליגער רבי האט זיך צולאכט און זיך אנגערופן: איר
זעהט, ער איז שוין א גוטער איד [א רבי],⁹ ער בעט א

⁷ ער האט געשפּיגן בלוט וכו', ווי באוואוסט האט דער הייליגער רבי געליטן אויף די
לונגען, וואס דעמאלטס איז נישט געווען קיין רפואה אויף דעם.

⁸ די זיהן פון זיין טאכטער שרה, ער האט געהייסן אזוי ווי דער בעל-שם-הקדוש:
ישראל בן שרה (זיין חיי מוה"ר"ן סימן קנא, ו'שהי' לרבנו זכרוננו לברכה נחת מזה
עיי"ש).

⁹ און אזוי ווי א ווארט וואס גייט ארויס פון די מויל פון א צדיק ווערט מקוים, איז
דער ווארט פונעם הייליגן רבי'ן אויף מקוים געווארן אסאך נאָרן שפעטער, און ער איז
טאקע געווארן א רבי, ער האט חתונה געהאט מיט אן אייניקל פון הייליגן רבי מרדכי

פּדיון פֿאַר די תּפֿלה. און דער הייליגער רבֿי האט אויסגעטוהן דעם זייגער און עס אים אַוועק געגעבן.

און אזוי ווי ער איז אַוועק געגאַנגען הערט מען ווי ער שרייט: "גאט! גאט! לאז דער זיידע זיין געזונט". האבן אלע חסידים דאָרט געלאכט, זאגט זיי דער הייליגער רבֿי: לאכטס נישט! נאר דאס הייסט תּפֿלה! און אזוי דאָרף מען רעדן און בעטן דעם אייבערשטן, אזוי ווי דער קינד בעט, וואס ער מיינט נישט און ער טראכט נישט קיין שום

מטשערנאביל זכותו יגן עלינו, [טאכטער פון זיין זון רבי אהרן מטשערנאביל זכותו יגן עלינו (עין פעולת הצדיק סימן תת"ו, ובהערה שם), און פון דעם איז נאכדעם ארויסגעקומען די גאַנצע מאַליגער גזע.

אזוי אויף ווערט דערצייילט אז דער הייליגער חתם סופר זכותו יגן עלינו האט געהאט א אייניקל וואס איז געווען זייער נידעריג, און די סבה דערפון איז געווען, אז איינמאל ווען דער הייליגער חתם סופר זכותו יגן עלינו איז געזיצן און געלעבנט, איז דער אייניקל ארום געלאפן און גערודערט, [אזוי ווי דער סדר פון קינדער], און דאס האט געשטערט דעם הייליגן חתם סופר, האט ער זיך אָנגערופן צו אים: די קליינער טרענדערל, הער אויף צו רודערן! און דער קינד האט זיך דערשראקן, און ער איז זיין גאַנץ לעבן געבליבן זייער א נידעריגער.

חֲכָמוֹת נָאָר עֶר בֶּעֶט פֿראַסֶט און פֿשוֹט (חיי מוה"ר"ן סימן תלט); דער הייליגער רבי האט געוואלט אין אונז אריינברענגן אז מען דארף רעדן צום אייבערשטן אזוי ווי א קינד.

ח.

און ווער עס טוט דאס לעבט א 'חיים טובים', ווייל זיין גאנצער לעבן איז נאר אמונה אין באשעפער, און ער רעדט נאר פון באשעפער נאכאמאל און נאכאמאל, ממילא האט ער די בעסטע לעבן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן לב): ווער עס האט אמונה איז זיין לעבן א לעבן, ווייל אפילו חלילה וחס עס גייט אים נישט גוט, האט ער מיט וואס זיך מחיה צו זיין און זיך שטארקן, אבער איינער וואס האט נישט קיין אמונה איז אים נעבעך זייער ביטער.

בפרט די מענטשן וואס ווערן צוגעבינדן צו די תאוה פון קוקן שמוץ, און מען טראגט זיך ארום מיט א טעלעפאון וואס האט 'אינטערנעט', וואס דורך דעם וואס

די ןועג אַרױס

כה

מען קוקט די אלע שמוציגע זאכן קומט מען נאכדעם רחמנא לצלן צו פפירות, אזוי ווי חז"ל זאגן (ברכות י"ב ע"ב): ניאוף און פפירות גייט צוזאמען; און ווי מער שמוץ מען קוקט אלץ מער קומען אים אריין שלעכטע געדאנקען אקעגן באשעפער, און ספיקות אין די אמונה, ביז נאכדעם הייבט ער אן טראכטן: פארנוואס דארף איך לייגן תפלין, ציצית, היטן שבת? ! ביז מען טוט אזעלעכע נארישקייטן, און מען גייט אזוי אריין אין די טומאה אז מען קען אים שוין נישט ארויסנעמען¹⁰.

---

¹⁰ וואס באַמט איז די גאַנצע תּאָנה און משוגעת פון קוקן שמוץ אַ גרויסער וואונדער, האַסט דאָף שוין דאס געזעהן איינמאל און צען מאל און הונדערט מאל, עס גייט דיר נישט אַרױס פון די נאז? עקלקט דיר נישט פון דיר אליין? נאר אַ מענטש ןוערט רחמנא לצלן אזוי צוגעקלעבט צו דעם, אזוי ווי אַ שיכור איז עדיקטעד צו אַלקאהאל, און ער קען נישט אַפּלאַזן דעם ביטערן טראַפּ.

עס איז דא א באקאנטע מעשה וואס די ןועלט פארציילט (עין מדרש תנחומא פרשת שמיני, פרק יא), פון א שיכור וואס ער פלעגט זיך אלץ אנטרונגען און זיך געוואלגערט אויף די גאסן אנגעבראכן און פארשמירט וכו', זיינע קינדער פלעגן זיך זייער שטארק שעמען מיט אים: זייער טאטע ליגט אין גאס שיכור און אלע קינדער לאכן אים אויס און מען באווארפט אים מיט זאכן וכו'. און זיי האבן אים געוואלט אפגעוואוינען

און די מענטשן האָבן נעבעך זייער אַ ביטערע לעבן,
 כאַטשיג פאַר אַנדערע מענטשן דאָכט זיך אַז זיי האָבן אַ

דערפון אויף אלע ןועגן, ענדליך איז זיי איינמאל געלונגען אים צו כאַפן ןוען ער איז
 נישט שייכור, האָבן זיי אים גלייך גענומען אין אַ שענק (באַר), צו ןוייזן ווי אזוי אַ
 שיכור זעהט אויס, עס זאל אים פאַרגיין די אַפעטיט פון זיך אַנטרוקן, און זיי זעהען
 דאָרט איינעם ןואס ער איז נעבעך געןוען רחמנא לעלן אינגאַנצן אַנגעבאַכן, און
 באמאָכט מיט אַ שלעכטע גערוד, רופן זיך די קינדער אָן, און זאָגן פאַרן טאַטען:
 זעהסט טאַטע! אזוי זעהט מען אויס נעבעך אַז מען טרינקט. ביז דערןוייל, גייט ער צו
 צו יענעם, און ער פֿרעגט אים: זאָג מיר! פון ןואו האַסטו גענומען אַזאַ גוטער
 ןויין?....

די זעלבע זאַך איז מיט די ןואס לייגן זיך אריין רחמנא לעלן אין שמוץ, ער קען זיך
 נישט גענוג אַנזעטיגן דערפון, ער פֿרעגט אויך זיין חבֿר: פון ןואו האַסטו באַקומען
 אַזאַלכע שיינע בילדער? [ביי אים איז דאָס נעבעך שיין], ןוייל מען ןוערט אזוי
 צוגעבינדן דערצו [עדיקטעד], אַז מען קען זיך פון דעם נישט אַפֿרייטן.

ציגאַרעטלעך איז אויך אַן עדיקשאַן, ביז עס איז דאָ מענטשן ןואס רייכערן רחמנא
 לעלן איינס נאָכן אַנדערן, ער צינדט אָן איינס פון די אַנדערע אזוי ווי אַ קייט, [מען
 רעדט שןיין נישט פון די געלט ןואס עס קאַסט אָפּ, ןואס מען קען ןוען מיט די געלט
 קויפֿן אַ גאַנצע פֿרישטאַג פאַר זיך און פאַר צןוויי דריי קינדער, און צומאַל אַ גאַנצע
 שבת אויך, און ער שרייט אַז ער האַט נישט קיין געלט...]. די זעלבע זאַך איז מיט
 דראַגס רחמנא לעלן, אַז מען דרייט זיך אריין דערין דער אייבערשטער זאל אַפֿהיטן,
 ציהט דאָס אזוי שטאַרק, ביז דער גאַנצער מח ןוערט אים פאַרבֿרענט.

גוטן טאג, אָבער מען כאַפּט נישט אז אַן אַמוּנה איז אַ מענטש נעבעך אינגאַנצן פּאַרלוירן.

דאָ איז דער כּח פּונעם צדיק אזוי גרויס אז אפילו אַ מענטש ןואס איז שוין אַראַפּגעפּאַלן ביז צו 'שְׁמַד' ןואס דאס איז די נידעריגסטע זאך, דאָ קען ער אים אויף ארויף בּרענגען ביז צו די העכסטע מדריגה ןואס דאס איז 'רצון', ווי אזוי? דורכדעם ןואס ער לייגט אריין אין אים די 'אַמוּנה'.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ס):
 ןוער עס הערט דעם קול פון צדיק, ןוערט ער אויפגעןועקט פון שְׁלֵאף; דאס הייסט, זיין מח ןועקט זיך אויף פון זיין טיפן שְׁלֵאף, ווייל ביז יעצט איז אים ניטאַמאל בייגעפּאַלן אז ער האט עפּעס שְׁלעכטס געטוהן, אפילו ער האט ליידער געקוקט שמוץ האט ער געטראכט: עס ןועט מיך דען עפּעס שאטן? ער כאפּט נישט אז צוביסליך מאכט ער זיך רחמנא לצלן נאך און

נאך פֿלעקן אויף זיין נשמה¹¹. אָבער אז מען קומט צום צדיק און מען הערט זיינע ווערטער, בוייעט זיך אויף די אַמונה אינעם מענטש, און אז מען האט אַמונה רעדט מען צום באַשעפֿער, און אז מען רעדט צום באַשעפֿער ווערט נאך שטערקער די אַמונה, ווייל וואס מער אַ מענטש רעדט צום באַשעפֿער אלץ שטערקער ווערט אים די אַמונה, און ווען אַ מענטש איז זוכה צו אַ ריינע אַמונה פאלט פון אים אַוועק אַלע מיני דמיונות און נאָרישקייטן.

---

¹¹ פֿונקט אזוי ווי ווען מען רייכערט, פארפֿלעקט מען זיך די לונגען יעדעס מאל מער און מער מיט שוואַרצע פֿלעקן, וואס דאס שאַדט פאר די לונגען דער אייבערשטער זאל אָפהיטן, ליידער איז דא מענטשן וואס כאפן נישט די ערנסטקייט דערפֿין, און ער טענה'ט: איך האב געהאט אַ זיידע וואס איז שוין געווען העכער די ניינציג, און ער האט גערייכערט ווי אַ קוימען, אז זיינע פינגער און שגויצן זענען שוין געווען ברוין, און עס האט אים גאַרנישט געשאַדט, און מיר וועט עס אויך גאַרנישט שאַטן, אָבער פאר אים האט עס נאָ געשאַדט אויף די לונגען.

די ןועג אַרויס

כט

.ט.

און מען דארף וויסן אז אפילו בקדושה איז אויף דא שטותים און הבלים, און מען קען זיך גוט אפנארן, בפרט ביי די ענגן פון 'קבלה' קען מען מורא'דיג אפנארן מענטשן.

דער מדרש זאגט (בראשית רבה א, ה): די לימוד פון קבלה און מעשה בראשית דארף מען לערנען שטילערהייט און באהאלטענערהייט אז קיינער זאל אפילו נישט וויסן אז ער לערנט דאס. און ווער איז דען גרעסער ווי דער הייליגער רבי ר' אלימלך זכותו יגן עלינו וואס ער זאגט (הנהגת האדם, סעיף ה): פון מאל צו מאל זאל מען לערנען מיט א פחד און א ציטער די 'כתבי אר"י'; און אז מען זאל זיך באטראכטן ווי אזוי עס איז היינט די סטייל צו לערנען קבלה: מיט א גלאז טיי, און די ציגארעטל אין האנט וכו', און אזוי איז מען מסביר א שטיקל 'עץ חיים', למשל מען וואלט ווען גערעדט יעצט פון א הוט, און זיך

גע׳טענה׳עט צו אַזא סאַרט הויט צו אַן אַנדערער סאַרט
הויט¹².

עס זענען אַמאל געקומען צום הייליגן רבי׳ן צוויי
חסידים און זיי האָבן גערעדט קבלה [פון ׳זיווגים׳ און
׳איברים׳ וכו׳], האט זיי דער הייליגער רבי געזאָגט:
הערט אויף צו רעדן ניבול פּה; ווייל דער הייליגער רבי
האט פאַרשטאַנען אַז זיי האַלטן בכלל נישט ביי דעם
וואס זיי רעדן.

דער הייליגער רבי זאָגט (חיי מוהר״ן סימן תקכ״ו): קבלה
באַטרעפּט וויפיל נואַף; ווייל אויב לערנט מען עס אָפּ
פשוט בגשמיות, רעדט מען רחמנא לצלן ניבול פּה. בכלל

---

¹² עס איז באוואוסט אַז דער הייליגער סאַטמאַרער רבי זכותו גגן עלינו, האט זייער
באהאַלטן זיינע קבלה ספרים אין זיין פּריוואַטע ספרים שאַנק, און דאַרט אויף צווישן
אַנדערע ספרים, מען זאל עס נישט פאַמערקן, דער הויז בחור האט שפּעטער
פאַרציילט: איינמאל ווען ער האט אַריינגעברענגט טרינקן פאַרן רבי׳ן, איז אים
געלונגען צו פאַמערקן אויפן רבי׳נס טיש אַ ׳קבלה ספר׳ באהאַלטן אונטער אַנדערע
ספרים.

זאגט דער הייליגער רבי (שיחות הר"ן, סימן רכה): קבלה איז פשוט א חכמה וואס מען קען זיך לערנען.

נאר ווילאנג א מענטש נארט זיך אליין איז נאך א האלבע צרה, אבער דער עיקר צרה איז אז מען פארנארט אנדערע מענטשן, וויל מענטשן ווערן זייער איבערגענומען פון די "קבלה שפראך", ממילא קען מען גרינגערהייט איינרעדן מענטשן מיט פאלשע דמיונות און נארישקייטן¹³, און מענטשן זאגן: ער איז דאך א מקובל

¹³ צום ביישפיל: עס האט זיך שוין כמעט אריינגעכאפט א דמיון ביי א גרויסן ציבור אנשי שלומינו אז מען דארף מער נישט קומען אויף ראש השנה קיין אומאן, וויל דער הייליגער רבי ליגט מער נישט אין אומאן, [און ווען נישט איך שטעל אפ דעם דמיון וואלט שוין געווען חרבנות, אזוי ווי עס איז שוין ליידער געווען מענטשן וואס עס האט זיי געכאפט דער דמיון, און זיי זענען אנטלויפן פון אומאן אויף ראש השנה]. וויפיל מיה און פלאג האט דער הייליגער רבי נתן אריינגעלייגט ביי אונזערע לייט, און געטענה'ט אז ער האט געהערט און פארשטאנען פונעם הייליגן רבי'ן אז מען זאל ווייטער ממשיך זיין צו קומען צו זיין ציון קיין אומאן אויף ראש השנה, אפילו נאך זיין הסתלקות, ביז ער האט דאס גע'פועל'ט ביי אנשי שלומינו, און אזוי איז יעדעס יאר צוגעקומען נאך מענטשן צום הייליגן קיבוץ אויף ראש השנה (ענין: מי מהרנ"ת סימן ע"ב; פ"ה; ועוד), אויף האט ער געשריבן אסאך שמועסן אין ליקוטי הלכות וועגן דאס גרויסקייט פון זיין ביים רבי'ן ראש השנה; און דא איז זייער שווער צו קומען ראש

אַלקי! כאַטשיג איף הייב נישט אָן צו פאַרשטיין וואס ער רעדט, אָפּער ער ווייסט שוין אַוואַי... פּונקט אזוי ווי ווען אַ למדן זאָגט אַ מוֹרְאֵי־דִיגן פּלפּול, און כאַטשיג קיינער פאַרשטייט דאס נישט, פאַרלאַזט מען זיך אז מן הסתם ווייסט ער וואס ער רעדט (עײַן ליקוטי מוֹהַר״ן חלק א, סימן סד); וואס דאס איז באַאָמת זייער אַ גרויסער נאַרִישְקײט, ווייל אויב קען ער מיך נישט העלפּן, און מיך אַרויסנעמען פון מיין טיפּע בלאַטע וואו איך ליג, און פון מיינע גראַפּע עבירות רחמנא לצלן מיט וואס איך מוטשע

השנה, אָפּער וויבאלד דער הייליגער רבי האט דאס געהייסן, פּרעגט מען נישט קיין קשיות, און יעדער וואס ווערט אָנגערופן אויפן הייליגן רבינ'ס נאָמען בְּרַסְלָב'ער חסיד, קומט מיט אַ מוֹרְאֵי־דִיגער מסירת נפש, [און מען דארף נישט האבן קיין תּלִישוֹת הַדַּעַת פון אַנדערע וואס זענען דאָרט, און ווי אזוי זיי קוקן אויס, אַדְרָבָה זאל די גאַנצע וועלט קומען, ווייל אזוי ווי איך דארף אַ תּיִקוֹן דאַרף יענער אויף אַ תּיִקוֹן, און מען דארף נעמען די זעקל ביינער (גוף) און דאס בְּרַעַנְגֶען צום רבינ'ס ציון ראש השנה], דער הייליגער רבי נתן בְּרַעַנְגֶט (חיי מוֹהַר״ן, סימן מ"ג), אויף דעם וואס דער הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוֹהַר״ן חלק ב, סימן ח), די וויכטיגקייט פון מקרב זיין נאָך אידן צום הייליגן קיבוץ, אז דער חשבון ווען מען איז מוֹפָּה נאָך איין ער זאל רעדן צום באַשעפּער, קומט אָן צו אויסטערלישע גרויסע נומערן פון בילי ביליאָנען און נאָך מער!

זיך אזוי שטאַרק, ןואס האב איך פון די גאַנצע פּלפּול און טיפּן דרוש, נאר דער עיקר שלימות פון א צדיק איז אז ער קען זיך אַראַפּלאַזן צו מיר, און מיך אַרויסנעמען פון מיינע פּראַבלעמען, דערפאַר דאַרף מען אַסאַך בעטן דעם באַשעפּער אז מען זאל מען זיך נישט לאַזן נאַרן¹⁴.

¹⁴ ןוייל ןוען אַ מענטש רעדט צום אייבערשטן, ןוערט ער נישט נתפעל פון קיין שום זאך ןואס איז קעגן די אַמונה, זאל זיין סיי ןואס, און סיי ןוער, אזוי ווי דער הייליגער סאַטמאַרער רבי ברענגט (על הגאולה ועל התמורה סימן פו): אפילו די רשעים די ערב רב אין ארץ ישראל ןואלטן געקענט אפּשטעלן די זון אזוי ווי יהושע בן נון, ןואלט מען אויף נישט געדאַרפט האבן קיין התפעלות, ןוייל אויב עס איז אַקעגן באַשעפּער איז עס גאַרנישט!

[און ןוען ער האט דאס געשריבן זענען נאך די מענטשן געווען פאַרנאַרט, און אַלע זענען געווען איבערגענומען פון די 'נצחונות' ןואס די רשעים האבן געהאַט, כאילו דאס זענען ניסים, ןואס ןוער עס איז באקאַנט ווי אזוי די אַראַבערס האבן דעמאָלט אויסגעקוקט, ןוייסט גאַנץ גוט, ןואספאַר ניסים איז געווען...? אַנורדי! אז זיי זענען געקומען מיט פאַרגעשריטענע געווער און מיט טאַנקען קעגן די פּלאַטשיגע אַראַבערס, פאַרשטייט זיך אַליין אז די אַראַבערס האבן אויסגעטוהן די שיף און אַנטלאפן ווי די רוח האט זיי געטראָגן...]

היינט מיט די שווערע ביטערע גזירה פון "גיוס בני ישיבות" זעהט שוין יעדער אַרויס אַפען ןואספאַר רשעים זיי זענען, זיי דאַרפן דען האבן די חרדי'שע סאַלדאַטן? זיי האבן גענוג ליידיגייטערס ןואס זאלן דינען אין די מיליטער, בפרט אז דאס קאַסט זיי

און ווער עס פֿאלגט דעם הייליגן רבי'ן און ער רעדט צום באַשעפֿער, ווערט אים זיין מַח אויסגֶערייניגט און ער באַקומט אַן אַנדערע סאַרט קוק אויף די וועלט, און ער זעהט און הערט אַנדערש, אַזוי ווי דער הייליגער רבי נַתן זכֿרונו לְבִרְכָה הָאֵת זיך אַמאַל אויסגֶעדֿרוקט: ווייל אײַף האַב אַריין גֶענוּמֶען אין מיר דעם באַשעפֿער, אַיז שוין מײַן קוקן גאַר אַנדערש, מײַן הערן גאַר אַנדערש, און מײַן רעדן צו מענטשן אויף גאַר אַנדערש.

און דאס איז די גאַנצע סוד פונעם הייליגן רבי'ן, און מיט דעם וועט מְשיח אײנעמֶען די גאַנצע וועלט, אַזוי ווי

נאך אַפּ ריזיגע געלטער, נאַר זיי ווילן פשוט אויסרייסן די אַמונה פון די בחורים, און אז זיי זאלן זיין אויסגעמישט מיט מײדלעך רחמנא לְצֵלן, און זיי אינגאַנצן אויסשְׂמֵדִין רחמנא לְצֵלן, אַזוי ווי תו"ל זאָגן בײ אַחו (ירושלמי סנהדרין פֿרק י, הלכה ב): פֿאַרנוואס הייסט ער אַחו? ווייל ער האט פֿאַרמאַכט אַלע שוהַלֵן און בתי מדרשים, און ער האט געזאַגט: אויב עס וועט נישט זיין קיין וְשִׁיבוֹת וועט שוין מְמִילָא נישט בלייבן קיין אידן, ווייל אז עס איז נישט דא קיין יונגע איז נישט דא קיין אַלטע [אַם אין גִדּוּיִם אין תּײַשׁים]. און אז מען לאַזט זיך נישט און מען פֿראַטעסטירט אַקעגן דעם, האָבן זיי אַריין מיט די פֿערד און שְׂטעקענעס אין בחורים, מיט די גרעסטע מאס רציחה רחמנא לְצֵלן].

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ב): די געווער פון 'משיח' איז 'תפלה' - רעדן צום אייבערשטן.

י.

דאס איז געזאגט געווארן שטענדיג ווען א מענטש רעדט צום באשעפער, דאך איז דא צייטן ווען עס איז א גרויסער עת רצון, למשל: "שבת נאכמיטאג ביי מנחה"; "ווען מען עפנט אויף דעם ארון-קודש"; און נאך פארשידענע צייטן (עין במאמר עת רצון להגאון ומקובל רבי אשר זעליג מרגליות זצוק"ל), בפרט בשעת "חצות", (עין עוד בספר קומי רוני להנ"ל), וואס אין זוהר הקדוש ווערט דערמאנט אן א שיעור מאל די גרויסקייט פון חצות, וואס צדיקים זענען דעמאלטס אויף און דער אייבערשטער איז זיך משתעשע מיט זיי, און מען קען דעמאלס אויס'פועלן ביים באשעפער וואס מען וויל, ווייל דעמאלטס זיצט א מענטש פביכול מיטן באשעפער, אזוי ווי דער פסוק זאגט (איכה ב, יט): שפכי פמים לבך נכח פני ה' - גיס דין אויס דיין הארץ פארן באשעפער; און דאס גייט ארויף אויף די

צײט פון חצות, ןואס דער אײבערשטער זײצט דעמאלטס
אקעגן דעם מענטש און הערט אים אױס אלעס ןואס ער
בעהט (עײן ליקוטי מוהר״ן חלק א, סימן נד).

און דעמאלטס קומט מען אן צו דעם העכסטן געריכט,
און פונקט אזוי ווי ןוען מען קומט צו א דין תורה, און
מען טענה'ט נישט די טענות ןואס מען האט, ןועט מען
אױס גײן חײב, און אז מען קען נישט אליינס טענה'ן
ברענגט מען א גוטן 'טוען', ןואס ער קען זײך מפלפל זײן
אפילו מיט די רבנים, און ער קען זײ פֿרעגן: פון וואו
נעמט איר דעם פֿסק?

די זעלבע זאך איז אױך ביים בית דין של מעלה, אז
אײנער איז געגאנגען אױפן גאס און ער האט געזעהן
ןואס מען טאר נישט, זאל ער שוין זאגן אױפן פֿלאץ:
רבנו של עולם! אײך האב געקוקט ןואס מען טאר נישט,
זײ מיר מוחל, ןואס זאל אײך טוהן? און אױב דער מקטרג
זאגט: ןוער האט דײך געהײסן קוקן? זאל מען נישט
נאכגעבן, נאר ןוײטער טענה'ן: און ןוער האט געהײסן אז

די שמוציגע קליפה זאל זיך דרייען אזוי אויפן גאס, וואס
 בין איך שולדיג, זאל איך גיין מיטן קאפ אַראַפּ, און
 אריינזעצן אין אַ וואנט, בין איך דען געגאנגען זוכן
 שמוץ? ! און אויב דער בית-דין וויל נישט אַנעמען זיינע
 טענות, זאל מען גיין צו אַ העכערע בית דין, און זיך נישט
 לאזן בשום אופן, ווייל אַ מענטש דארף זיין אזוי שטאַרק
 מיט זיך ןוען ער טענה'ט פּבליכול פּאַרן באשעפּער, אַז
 אפילו עס שטייען דאַרט אַלע צדיקים, און אפילו די
 הייליגע אבות מיט די נביאים און די תנאים ואַמוֹראים,
 זאל ער זיך נישט דערשרעקן, נאַר אַרויס זאַגן אָפּען
 אַקעגן יעדן זיינע טענות: עטץ זאַלטס וויסן אַז איך בין
 נישט שולדיג !

בפּרט אַ בחור דאַרף טענה'ען: וואס זאל איך טוהן,
 איך האב געוואלט חתונה האבן, איך האב נישט געהאט
 מיין זיווג, איך האב געפּעטן אַז איך וויל חתונה האבן,

פארוואס זאל מען מיך שעלטן און אויף מיר זאגן (קידושין כ"ט ע"ב): תיפח עצמותיו?!¹⁵

¹⁵ ליידער זענען היינט די עלטערן נישט באקאנט אין די וויכטיגקייט פון חתונה מאכן די קינדער וואס פריער, און וועגן אייגענע כבוד און גיאות לאזט מען די קינדער זיך עלטערן מער און מער, וואס די תוצאות דערפון זענען ליידער זייער ביטער, אין די צייט וואס ווער עס האט א זוהן א בחור, וואלט זיך די ערשטע זאך געדארפט זארגן אז ער זאל טרעפן א שידוך, און זיך נישט אזויפיל קלויבן און לאזן דעם זוהן ווארטן... און אנדאזי ווען מען האט א טאכטער דארף מען זיך נאך אסאך מער זארגן אז זי זאל חתונה האבן, אזוי ווי חז"ל זאגן (פסחים ק"ג ע"א; ועיינן ויקרא רבה פרשה כא סימן ז): בתך בגרה שחרר עבדך ותן לה - ווי נאר דיין טאכטער איז גרויס געווארן, זאלסטו אפילו באפרייען דיין קנעכט כדי זי זאל חתונה האבן מיט אים. אזוי אויך זאגן חז"ל (סנהדרין דף ק ע"ב): אז א מענטש האט א טאכטער האט ער נישט קיין מנוחה בייטאג און ביינאכט, פון גרויס מורא צו זי וועט אנוועקפאלן רחמנא לצלן, [היינט הערט מען נעבעך אזויפיל מעשיות ווי היימישע מיידלעך לויפן אנוועק מיט א גוי רחמנא לצלן].

באמת אין שלחן ערוך, "הלכות כבוד אב ואם" (יורה דעה סימן ר"מ סעיף כ"ה), ווערט קלאר געפסקנט: כאטשיג כבוד אב ואם איז די גרעסטע מצוה, אבער אויב א בחור וויל טוהן א שידוך און די טאטע מאמע לאזן נישט, איז ער נישט מחויב זיי צו פרעגן. די זעלבע זאך אויב א בחור האט עלטערע געשוויסטער וואס האבן נאכנישט קיין שידוך [זיי קלויבן זיך...]. און ער וויל חתונה האבן פאר די צוואנציג דארף ער נישט ווארטן! ווייל דאס איז א מצוה וואס ער איז מחויב צו טוהן, און ער דארף גארנישט פרעגן, פונקט אזוי ווי אויב דער ברודער וויל נישט לייגן קיין תפלין, זאל איה שוין

חז"ל זאָגן (פּסחים קי"ט ע"א), אויף דעם ןואס דער פּסוק
 זאָגט (תהלים ד, א): לַמְנַצֵּחַ, מְזִמּוֹר לְדָוִד; זְמָרוּ לַמִּי
 שְׁמִנְצַחִין אוֹתוֹ וְשִׁמְח; דער אײבערשטער האט אַ
 מוֹרָא'דיגע הנָאָה ןוען אַ מְעַנְטֵשׁ בַּאֲזִיגֵט אים מיט זײַנע
 טענות (עײן ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קכד).

דאס איז די מעלה פון התבודדות אז מען טענה'ט
 מיטן באשעפער, און מען לאזט נישט נאך, רבוננו של
 עולם! איך האב דאס נישט געוואלט, איך וויל דאס
 ווייטער נישט, און איך בין מוחה! ןואס דורכדעם איז
 מען ממתיק די דינים פון אלע פיר צוואנציג בית דין'ס,
 אפילו אלע שרייען: דו ביזט שוין ביי שמו! דאך איז דער
 צדיק נאך גרעסער פון דעם, און ער קען מיך ארויסנעמען
 אפילו פון 'שמו', און ארויפברענגען ביז צו די העכסטע
 מדריגה ןואס דאס איז 'רצון'.

אויף נישט לייגן קיין תפלין ןועגן דעם? (עײן שאלות ותשובות 'אגרות משה' חלק ו', אָבן
 הער סימן א.)

יא.

שטייט אין די וואכעדיגע סדרה (שמות כז, כ): ואתה תצוה וכו' ויקחו אליך שמן זית זך, פתית למאור וגו'. זאגט די הייליגע רש"י: פתית, מען האט דאס קודם גוט צומאלן מיט א מיל, אזוי האט דאס שיינ געלאכטן. דאס ווייזט אונז אז ווען א מענטש איז גוט צוקנאקט און צופראכן, שיינט ער גאר אנדערש, און עס לייכט ביי אים דעם הייליגן רבינ'ס ספרים.

ווייל אין די ספרים און קונטרסים קען מען נישט האבן קיין חיות נאר ווען מען איז גוט צופראכן, וואס דעמאלטס שיינט עס און עס לייכט, און עס ציהט אים יעדעס ווארט, מען קען דאס נישט אראפלייגן ביז מען גייט דאס דורך פון אנהויב ביזן סוף, און מען וואונדערט זיך: געוואלד! פון וואו ווייסט דער וואס האט געמאכט דעם ספר פונקטליך וואס איך גיי דורך?!

אַבער אז איינער איז ביי זיך זייער גרויס, ער מיינט ער איז 'ווער ווייסט וואס', זאגט ער: פאר יענעם איז דאס גוט! יענער איז א 'בעל-תשובה', אבער נישט איך...

אַבער אז א מענטש האט שכל און ער איינערקענט ווער ער איז, און ער לערנט די הייליגע ספרים, און ער פאלגט דעם הייליגן רבי'ן בתמימות ופשיטות קען ער אפּלעבן זיינע יארן און האבן א חיים טובים זיין גאנץ לעבן און יעדע זאך רעדן צום אייבערשטן.

דער זהר הקדוש זאגט (פּלק קצ"ה ע"א): מיר געפונען אין תהלים דריי ערליי תפלות: תפלה למשה (תהלים צ, א), תפלה לדוד (תהלים פו, ע"א), תפלה לעני (תהלים ק"ב, א), יעצט לאמיר זעהן וועלעכע פון די דריי איז די העכסטע תפלה? זאגט דער זהר הקדוש: די תפלה פון אן ארימאן גייט העכער פון אלע תפלות און אלע דארפן צוקומען צו זיין תפלה! ווייל ביי אים שטייט (שם): תפלה לעני כּי יעטף - די תפלה פונעם ארימאן טוט איינוויקלען און ארומנעמען אלע אנדערע תפלות; און די תפלה פון משה

און פון דוד דארפן ווארטן אז דער תפלה פונעם ארימאן זאל עס ארויפטראגן. כאטשיג משה רבנו האט זיכער מתפלל געווען ווי אזוי 'משה רבנו' ווייסט צו מתפלל זיין, אזוי ווי מיר געפונען אין פסוק (דברים ג, כג): וְאֶתְחַנֵּן אֶל ה', זאגן אויף דעם חז"ל (דברים רבה, יא, י): עַר הָאֵט גֶעבֶעטן פונעף הונדערט און פופצן [תקט"ו] מורא דיגע תפילות, ביז דער אייבערשטער האט געזאגט (דברים ג, כו): עס איז גענוג! בעט נישט מער. דוד המלך האט דאך אונדאי געדאווענט ווי עס דארף צו זיין, ער איז דאך געווען דער מקור פון 'תפלה'! דאך אבער איז די תפלה פון א 'עני' אסאך גרעסער.

דער הייליגער רבי נתן ערקלערט דאס באריכות, און ער זאגט (לקוטי הלכות תפלת המנחה הלכה ז, אות מ; ועיין עוד שם הלכה ה, אות ח): דאס איז אפילו געזאגט געווארן ווען א מענטש בעהט אויף 'גשמיות', ער איז פשוט ארעם און ער דארף פרנסה, אונדאי און אונדאי ווען א מענטש בעהט אויף 'רוחניות'; 'רבנו של עולם! איך בין אראפ

געפאלן, העלף מיר!". איז אַוודאי אַז דאס צובערעכט אַלע
דינים.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל זוכה זיין
ממתיק צו זיין די דינים פון אונז, און מען זאל שוין פטור
ווערן פון די גזירות פון די רשעים די 'ערב-רב' אין ארץ
ישׂראל, וואס אידישע קינדער דארפן דארט האבן גרויס
רחמים, און מיר זאלן אַלע שוין אויסגעלייזט ווערן פון
גלות.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע וואך

צו אייער טיר

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

- הערליכע בריוו, שאלות
- ותשובות אין אלע אקטועלע
- נשאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ר

יואל רוטה

שליט"א

gofus@kerenhadfusa.org

רופט אדער טעקסט

ט"ו
החודש
הקודש
718-387-2691

אדער שיקט א אימעייל צו subscribe@kerenhadfusa.org